

In de laatste seconde voor de grote golf over mij heen donderde dacht ik: “dit is het, ik ben er geweest”. Ik sloot mijn ogen en gaf me over.

De golf voerde me mee tot ik bleef haken in een hoge boom. Twee dagen later kwam een motorbootje langs en ik werd wakker in een Rode Kruis tent.

Het was een wonder dat ik nog leefde. Mijn familie is er niet meer. Ik moet nu verder als een ‘einzelfgänger’.

An Cuijpers-Rutjens

December 2014